

Sygn. akt V CNP 4/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie ze skargi J. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego
w Katowicach

z dnia 17 kwietnia 2014 r. sygn. akt I ACa 32/14

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko Skarbowi Państwa-Prezesowi Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w
Gdańsku, Prezesowi Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Prezesowi Sądu Okręgowego
w Gdańsku, Prezesowi Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieście, Prezesowi
Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim, Prezesowi Sądu Rejonowego dla
Warszawy Woli, Prezesowi Sądu Okręgowego w Łodzi, Prezesowi Sądu
Apelacyjnego w Łodzi, Prezesowi Sądu Najwyższego w Warszawie, Prezesowi
Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, Prezesowi Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu,
Prezesowi Sądu Okręgowego w Warszawie, Prezesowi Sądu Okręgowego w
Słupsku, Prezesowi Sądu Okręgowego w Katowicach i Prezesowi Sądu
Apelacyjnego w Katowicach

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 sierpnia 2015 r.,

**odrzuca skargę; zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa
- Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa 3.600 (trzy tysiące
sześćset) zł kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu
kasacyjnym; nakazuje wypłacić adw. M. S. z kasy Sądu
Apelacyjnego w Katowicach kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset)**

zł powiększoną o stawkę VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu skargowym.

UZASADNIENIE

Powód wystąpił ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2014 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 25 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jej celem jest uzyskanie prejudykatu, umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417¹ § 2 k.c.). Wyjątkowy charakter tego środka determinuje szczególne wymagania, przewidziane w przepisie art. 424⁵ § 1 k.p.c., które traktowane są, jako wymagania konstrukcyjne, a zatem takie, co do których nie istnieje możliwość sanowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany został pogląd, że każde z wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (por. postanowienia z dnia 7 lutego 2008 r., IV CNP 223/07, niepubl.; z dnia 17 czerwca 2008 r., I BU 18/07, niepubl.; z dnia 16 października 2009 r., IV CNP 56/09, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 2010 r., IV CNP 44/10, niepubl.; z dnia 17 sierpnia 2010 r.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. jednym z konstrukcyjnych wymagań skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykazanie przez skarżącego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, powyższy przepis nakłada na skarżącego obowiązek wykazania, w sposób niebudzący wątpliwości, w drodze odrębnego, wyczerpującego i wszechstronnego wywodu prawnego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżącego

obciąża zatem obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący musi zatem „wykazać”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, musi więc to przekonująco przedstawić i uzasadnić (porównaj między innymi postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r. I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17, z dnia 27 sierpnia 2006 r. III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140, z dnia 3 czerwca 2011 r., II CNP 14/11 i z dnia 16 kwietnia 2014 r., IV CNP 65/13, niepubl., z dnia 22 października 2014 r., IV CNP 22/14, LEX nr 1532754).

Powód nie wykazał, w sposób wymagany w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze skargi o wznowienie postępowania bądź skargi kasacyjnej nie było i nie jest możliwe oraz nie wyjaśnił przyczyn ich niewniesienia. Nie spełnia tego wymagania ogólnikowe stwierdzenie o niewywiedzeniu skargi kasacyjnej z uwagi na upływ terminu do jej wniesienia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. i art. 424¹² k.p.c.